

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. november 18.
(csütörtök)

Szepesy László

25. AHOGYAN ISTEN MAGYARÁZZA: NE PARÁZNÁLKODJ! 2.

Énekek: 164, 119,1-4

Alapige: Máté 5,31-32

„Megmondattott továbbá: Valaki elbocsátja feleségét, adjon neki elválásról való levelet! Én pedig azt mondom nektek: valaki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt, és aki elbocsátott asszonyt vesz el, paráználkodik.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, azért a kimondhatatlan szeretetért, amellyel keresel bennünket, tenyereden hordozol, hosszan tűröd bűneinket, megtartasz és vezetsz bennünket a megszentelődés útján. Köszönjük Neked, hogy ez a Te szereteted határozhatja meg a mindennapjainkat. Köszönjük, hogy úgy, mint a Te gyermekeid lehetünk a világban, és bár lehet, hogy a világ nem ismer bennünket, mert Téged sem ismer, de mi mégis örömmel kiálthatjuk a Lélekkel együtt, hogy Te Atyánk vagy, mi pedig a Te gyermekeid.

Kérünk, hogy bocsásd meg nekünk a mai nap elkövetett bűnöket is, és add, Urunk, hogy a golgotai keresztre tudjunk nézni, amely olyan számunkra, mint a forrás, a kegyelem és a bűnbocsánat egyetlen igazi tiszta forrása. Köszönjük Neked, Jézus Krisztus, hogy Te ezt adod nekünk naponként. De köszönjük, hogy hálát is adhatunk mindazért a jóért, amit ma tettél velünk, hiszen Te nem vagy tétlen, ma is munkálkodtál számtalan alkalommal, és áldásaidban résztettél bennünket, mégpedig Jézus Krisztusért és az Ő engedelmességéért. Köszönjük ezt Neked.

25. AHOGYAN ISTEN MAGYARÁZZA: NE PARÁZNÁLKODJ! 2.

És ahogyan énekeltük és kértük is a dicséretben, szeretnénk most ismételtén kérni, hogy gyúljon fel a mi kívánságunk arra, hogy a Te akaratodat megismerjük, megtudjuk. Gyújts világosságot Szentlelked által szívünk sötétségében, add, Urunk, hogy valóban tudjunk a Te igédre így figyelni, mint az igazság egyetlen forrására. Könyörgünk azért, hogy amit megértünk, azt ne csak elhinni tudjuk, ne csak egyet érteni vele, hanem valóban ahhoz igazítsuk életünket is, úgy ítéljük meg a mindennapi eseményeket, a velünk történő dolgokat, hogy Neked igazat adjunk, hogy a Te igéd legyen mindig számunkra a legelső. Ezt kérjük, hogy munkáld bennünk Szentlelked által, hogy így tudjunk alázattal leborulni a Te akaratod előtt, és gyümölcsöt teremni. Köszönjük, hogy testvéri közösségben lehetünk együtt.

Könyörgünk a kisvárdai evangélizációért is, ahol lelkipásztorunk szolgál, áldd meg az ottani alkalmakat is, nyitogasd ott is testvéreink szívét és azokét, aki még nem a Tied.

És könyörgünk, Urunk, hogy mi is úgy hallgassuk az igét, hogy az ne maradjon gyümölcstelen, hanem végezze el azt a munkát, amit szántál neki.

Köszönjük, hogy ebben bízhatunk, és hogy előre is hálát adhatunk a Te kegyelmes munkálkodásért, megszólaló szavadért, Krisztusért.

Ámen.

Igehirdetés

Bár látszólag a felolvasott két igevers csak azokhoz szól, akik házasságban élnek, de mivel Krisztus egy test tagjaivá tett bennünket, és mintegy nagy családdá is, ezért nemcsak a házasságat érinti ez az ige, hanem mindenkit, hogy tisztában legyünk az Úr akaratával, és ha kell, akkor egymásnak is tudjunk segíteni esetleges házassági problémák idején is. Illetve a tágabb értelemben vett családként esetében is jó, hogyha nem a világ, hanem az Úr akaratára szerint tudjuk megítélni a dolgokat. A Hegyi beszéd egyes részeire egyébként jellemző egyfajta tömörség, amely alatt azt kell értenünk, hogy egy-egy témában Krisztus határozott nézőpontot fogalmaz meg, de nem mond el mindent az adott témával kapcsolatban. Ez igaz a házasság és a válás témájára is. Krisztus a farizeusok által hangoztatott nézőpontról beszél a felolvasott igében, mely szerint az ember elválhat házastársától, csak adjon neki válólevelet. Amikor Urunk erre a gyakorlatra és nézetre reagál, akkor nem fejt ki bővebben a válással kapcsolatos teljes isteni kijelentést. Óvakodjunk tehát attól, hogy egyetlen igehelyre akarjuk a válással kapcsolatos nézetünket alapozni, mert az olyan szélsőséges nézetekre vezethet el bennünket, amelyek nem egyeznek meg Urunk akaratával. Isten a teljes Szentírást adta nekünk, nem csak annak egyes részeit, ezért egy adott dologgal, mint pl. a válással kapcsolatban nekünk a teljes Biblia tanítását figyelembe kell vennünk. A házasságról és válásról sok más igehely is sokkal részletesebben tanít, mint ez a két igevers, amit felolvastam. Ilyenek pl. a Máté 19, 1Korinthus 7, 5, Mózes 24, Efézus 5, és sok más egyéb igeszakasz. Mai igénk megértéséhez ezt fontos figyelembe vennünk, fogok is ezekre az igeszakaszokra egyébként majd utalni.

Ahhoz, hogy alapigénket megértsük, egy másik dolgot is szem előtt kell tartanunk. Ez pedig az a látszólagos kettősség, amellyel az igében találkozunk a válás témájával kapcsolatban. Konkrétan arra gondolok, hogy sokak számára úgy tűnik, mintha Isten igéje kétféle nézőpontot képviselne: egyrészt határozottan tiltja a válást, mivel Isten a teremtés során élethosszig összekötötte a házasságban Ádámot és Évát. Másrészt viszont a mózesi törvényekben szó esik a válólevélről, amelyet a férjek adhattak a feleségüknek abban az esetben, ha azok nem követtek el semmi bűnt, azaz nem követtek el házasságtörést, paráznaságot. Ez a két dolog látszólag ellentmond egymásnak, és sokan nem értik, hogyan egyeztethetőek össze. Ahhoz, hogy tisztán lássunk ebben a kérdésben, meg kell értenünk Isten törvénye, azaz a Tízparancsolat – amely számunkra lelki törvény – és az Isten által a mózesi könyvekben adott állami törvények közötti kapcsolatot, illetve eltérést. Tehát létezik az Istentől kapott lelki törvény, és van az állami törvény, és fontos, hogy megértsük, hogyan viszonyulnak ezek egymáshoz.

Hogyan jönnek ide, a válás kérdéséhez az állami törvények? Úgy, hogy a farizeusok ezekre az állami törvényekre hivatkoztak, és ez alapján hirdették álláspontjukat. Ugyanis így gondolkodtak – most az ő okfejtésüket hadd fejtsen ki –: az állami törvények, amelyeket Isten adott nekünk pl. az 5Mózes 24-ben, elrendelik a válólevél adását a feleségnek, tehát ebből következik, hogy a válás megengedett dolog. Ha eleget teszek az állami törvényeknek, akkor Istennek is engedelmeskedem, a lelkiismeretem tiszta lehet. Másik oldalról nézve azt mondták a farizeusok: amit Isten nem tilt meg az állami törvényekben, az szabad számomra. Az ilyen gondolkodás, ahogyan arra Jézus a Máté 19-ben is rámutat, teljesen eltorzult, nem egyezik meg Isten céljaival és akarataival. Hogy miért? Ezt szeretném bővebben kifejteni, nézzük meg alaposabban ezt a kérdést.

Először is fontos leszögeznünk, hogy az állami törvényt nem lehet egy szintre helyezni Isten lelki törvényeivel. Aki a kettőt azonossá akarja tenni, az nincs tisztában a kettő tartalmával, céljával, korlátaival, időbeli és személyi hatályával. Mindent most nincs időm részletesen elmondani ezzel kapcsolatban a Testvéreknek, de néhány fontosabb dologra szeretnék rámutatni. Pl. Isten törvényei Isten tökéletes szentségét, jóságát és büntelenségét tükrözik a Tízparancsolatban, az Ő értékrendje jelenik meg azokon keresztül, amivel nem fér össze a bűn. Ezek a törvények lelkiek, minden emberre vonatkoznak, és a lelkiismeretünkre kell hatással lenniük. Az állami törvények, amiket Isten adott, ellenben a hívők és a hitetlenek együttélését szabályozzák, céljuk egyfajta rend fenntartása, hogy békében éljünk egymás mellett, amelyet pozitív viselkedési minták elrendelésével (tehát a törvény előírja, hogy mit tehetsz, és mit tegyél), és bizonyos bűnök megbüntetése révén elrettentéssel akar elérni. Az állami törvények tehát már a bűn valóságával számolnak, azzal, hogy az emberek képtelenek betartani Isten tökéletes lelki törvényét. Pont ezért az állami törvények gyakran az emberi viselkedést, társadalmi értékeket, szokásokat tükrözik, nem pedig Isten lelki törvényeit.

Ebből következik, hogy az állami törvényekben látszólag olyan dolgok is meg vannak engedve, amelyeket Isten lelki törvényei tiltanak. Az állami törvé-

25. AHOGYAN ISTEN MAGYARÁZZA: NE PARÁZNÁLKODJ! 2.

nyek kijelentésekor ugyanis Isten szem előtt tartotta azt a mindennapi kérdést, hogy hogyan tud együtt élni egy hívő és egy nem hívő ember. Másként megfogalmazva a kérdést: milyennek kell lennie a törvénynek, hogy az a mindennapok során működjön? Olyannak, amelyhez mindkét fél alkalmazkodni tud: a hívők is, a hitetlenek is. Olyannak, amely tisztában van az emberi természet bűnös voltával, ezért nem vár el olyat egy hitetlen embertől, amellyel még a hívők maguk is küszködnek. Ugyanakkor nem a szélsőséges eseteket veszi alapul – ezt akarja ma a Nyugat ránk erőltetni, a törvények alapja egy szélsőséges nézőpont legyen –, nem ad teret a teljes erkölcstelenségnek, de a másik végletnek: a túlzott szigorúságnak sem (tehát Isten lelki törvényeit, a Tízparancsolatot tegyük állami törvénné).

Az isteni és állami törvények között az is különbség, hogy az egyik örök időre adatott (a Tízparancsolat), a másik (az állami törvények) viszont erre az életre úgy, hogy az állam vezetői változtathatnak azon. Itt most nem arról van szó, hogy megváltoztathatják az Igét, hanem annak megfogalmazását, alkalmazását az állam máshogy fogalmazhatja meg.

Továbbá az is lényeges eltérés a kétféle törvény között, hogy az állami törvények nem tudnak minden egyes viselkedést szabályozni, sok mindent nem tiltanak meg, amit viszont Isten igen. Ha az állami törvény mindent felsorolna, akkor egy olyan törvénykönyvünk lenne, amelynek vége-hossza nem lenne. Isten lelki törvényei azonban minden emberi viselkedést lefednek. Pl. Isten törvénye a szeretetet parancsolja meg, amely többek között a megbocsátást, a másik által okozott kár elszívását is tartalmazhatja, és ugye fellép pl. a testvérek közötti perlekedés ellen, hogy bíróságra menjenek (Pál apostol ezért írt többek között a korinthusiaknak, mert ilyen eset is előfordult közöttük). Tehát amikor Isten a szeretetet parancsolja meg, akkor abba ez nem fér bele. Ellenben az állami törvények lehetőséget adnak arra, hogy az emberek pert indítsanak egymás ellen. Látjuk tehát, hogy az állami törvények sokkalta szűkebb értelműek, míg a lelki törvények a teljes emberi viselkedésre vonatkoznak.

Végül pedig, de nem utolsó sorban, az állami törvények gyakran arra vannak tekintettel, hogy mire képesek az emberek (amit meg tudsz tenni, az lesz a törvényben), hogyan tudnak viselkedni. Isten lelki törvénye ellenben arra néz, hogy mi lenne az ember kötelessége Isten felé, hogyan, milyen szívvel és hittel kellene élniük. Még egyszer megismétlem: az állami törvények arra néznek, hogy mire képes az ember, a lelki törvény pedig, hogy mire köteles. Lehet, hogy hiányzik az erőnk Isten lelki törvényei megtartásához, és bűnös vágyaink is megakadályoznak minket abban, hogy azok szerint éljünk, de ettől még Isten lelki törvényei vonatkoznak ránk, és érvényben maradnak. Röviden tehát: Krisztus magyarázata szerint nem lehet a kétfajta törvényt egymás ellen kijátszani, ahogyan a farizeusok tették. Ez pedig azt jelenti, hogy attól még, hogy Mózes törvényei közül néhány meg is túri a válást, az nem jelenti azt, hogy Isten előtt ez egy megengedett dolog. Krisztus a Máté 19-ben erre mutat rá, amikor azt mondja: Isten az emberek szívének keménysége miatt engedte és túrta meg a válást, nem pedig azért, mert Isten akarata lett volna ez, hogy Ő akarta volna,

hogy az emberek váljanak el. (A kettő közötti különbségre később majd még visszatérek.)

Mindezeket pedig most alkalmazzuk a házasságra és a válásra, hogy jobban megértsük Isten akaratát ezzel kapcsolatban.

Krisztus azt mondja, hogy Isten a teremtéskor adta az embernek a házasság intézményét, mégpedig úgy, hogy abban egy férfi és egy nő élethosszig öszszeköti az életét, tehát abban nincs helye egy harmadik félnek, csak Istennek, Ő a harmadik. A házasság szövetségének erősségéről és felbonthatatlan voltáról pedig azt mondta, hogy a házasság nem pusztán két ember közös akaratán és elhatározásán alapszik (ma ez a népszerű nézet, nem? te is mellettem döntöttél, én is melletted, és ezen alapszik a házasság), a Szentírás kijelentése szerint azonban Isten egybeszerkesztő munkáján is alapszik a házastársak egysége. Mert *„amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassa”* (Máté 19,6). Isten egybeszerkesztő munkája a házasság alapja. A válás tehát semmi esetre sem szerepelt Isten elrendelő akaratában. Isten úgy teremtette a világot, hogy akik összeházasodnak, házasok maradjanak, nincs helye a válásnak.

Ezt támasztja alá az 1Móz 2 is, amelyben Isten azt mondja, hogy *„annak okáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez”*. Ragaszkodik. Milyen mértékű ez a ragaszkodás? Meddig tart? Ezeket a kérdéseket veti fel a válás. Gondoljuk végig, hogy mit mond Isten ebben a mondatban. A szülők iránti tiszteletről tudjuk, hogy mennyire fontos helyet foglal el a Tízparancsolatban is. A második kőtáblán rögtön az első parancs ez, hogy *„tiszteld atyádat és anyádat”*. És bocsánat, hogy így fogalmazok, de a józan ész is ezt diktálja, hogy tisztelnünk kell azokat, akiken keresztül Isten nekünk adta az életet, és akiknek gondjára bízott minket, függetlenül attól, hogy milyen emberek voltak, hogyan viselkedtek. Tehát a tisztelet, szeretet és ragaszkodás szempontjából minden embert meg kell, hogy előzzenek számunkra a szüleink. Viszont az 1Mózes 2-ben a házasság alkalmával Isten felülírja ezt a sorrendet, és úgy fogalmaz, hogy a férfinak el kell hagynia szüleit, és ragaszkodni a feleségéhez, tehát a feleség – bocsánat, hogy így fogalmazok – beelőzi a szülőket az első helyre. Tudjuk jól, hogy ez nem a szülők elhanyagolását jelenti, hiszen továbbra is szeretnünk és tisztelnünk kell őket. Nem azt jelenti ez az elhagyás, hogy aztán rájuk se nézünk. De vajon mennyire fontos és szoros az a házassági kapcsolat Isten szemében, amelyet még a szülők tisztelete elé is helyez? Azt akarom ezzel mondani, hogy a szülők tisztelete a legelső, amire nézzünk, de a házassági szövetség olyan szoros férfi és nő között, hogy azt mondja Isten, hogy még a szülői tiszteletet is megelőzi. Ebből érthetjük meg, hogy Isten ezzel hangsúlyozza a házasság felbonthatatlan voltát. És azt mondja az 1Mózes 2, hogy ez a nézet a házasságról akkor is megmaradt volna a világban, ha nem következik be a bűneset. Ha nincs bűneset, akkor olyan házasságok kötöttek volna férfi és nő között, amelyek életre szólóak, és a válás még szóban sem jött volna elő. Ha pedig ilyen szoros a kapcsolat férj és feleség között, akkor gondolhatjuk, hogy Isten egyáltalán nem akarta, hogy az emberek elváljanak házastársaiktól.

25. AHOGYAN ISTEN MAGYARÁZZA: NE PARÁZNÁLKODJ! 2.

Isten akarata tehát ez volt elsődlegesen, és ma is ez, hogy az emberek ne váljanak el, hanem feleségükkel együtt éljenek életük végéig. Ez alól csak az az eset kivétel, ha a házastárs meghal, mert akkor Isten azt mondja, hogy ez alól a kötelék alól – ezt a kifejezést használja a Szentírás – felszabadul az özvegy, és szabad újra házasodnia. Ez tehát az isteni törvény a házassággal és válással kapcsolatban. Ez a fajta házasság, gondolkozás tükrözi azt a szeretetet, amellyel Urunk szereti menyasszonyát, az egyházat, és hűségesen ragaszkodik hozzá mindvégig.

Tudjuk azonban jól, hogy a bűn megrontotta az emberi természetet, így a legszorosabb kapcsolatot, a házasságot is tönkretette. Az egymáshoz való ragaszkodás helyett manapság is sokan abban látják a házasságukban lévő veszedekedések, elégedetlenkedések, megbocsátani nem tudás megoldását, hogy lemondanak házastársukról, és elszakítják magukat tőle. A válás gyakorlatát – és ezt aláhúznám, Testvérek – a bűnös ember találta ki, nem pedig Isten. Akkor mi a helyzet a válólevéllel? – kérdezik a farizeusok Jézustól a Máté 19-ben. Azt nem Isten parancsolta meg? Krisztus a nekik adott válaszában rávilágít arra, hogy Isten ezt a dolgot nem megparancsolta az embernek, hanem csak megtűrte, megengedte, és a válólevéllel szabályozta azt az erkölcstelenséget, amely akkoriban gyakori volt. A parancs és a megtűrés között nagyon nagy a különbség. Amit Isten parancsol, azzal Ő maga is egyet ért, azt jónak tartja, és nem bünteti meg. A megtűrt dolog azonban lehet bűn is, ahogyan Isten számtalan bűnt tűr meg még az életünkben. Ugyanígy – mondja Krisztus – attól még, hogy Isten a válólevél lehetőségét adta nektek, nem ért egyet a válással, és bűnnek mondja azt. Attól még, hogy nem parancsolja meg az államnak a válás megbüntetését úgy, mint pl. a lopásét, attól még az lehet utálatos dolog Isten szemében. De akkor miért tűri meg? A válólevél bevezetésével Isten egy nagyobb rosszat akart megfékezni, mégpedig azt, hogy a vétlen feleség jó híren csorba essen a válás alkalmával és az után. Mert tudjuk jól, hogy a válás önmagában véve – sajnos napjainkban már nem, de – régebben nagyon nagy szégyennek számított, és sokan azt gondolhatták az elbocsátott feleségről, hogy valami erkölcstelenséget követett el, ezért vált el tőle a férje. És tudjuk jól, milyen a pletyka, nem érdekli az igazság, csak az, hogy valamit elmondhatok a másikról. Ha azonban a férj volt a hibás, és a feleség nem követett el semmit ellene, akkor a válólevél bizonyította a feleség ártatlanságát. Isten tehát a válólevelet azért engedte meg, hogy egy nagyobb erkölcstelenséget fékezzen meg, mégpedig azt, amikor az elbocsátott feleségeket mindig hibásnak tartották, vagy erkölcstelennek vagy más egyébnek. Ezt akarta meggátolni Isten, hogy mondvacsinált okokból, mint pl. nem tetszett a főztje, vagy már nem olyan szimpatikus, mint volt, elbocsássák a házastársak egymást, mert valami nem tetszett bennük, és így gyalázatba keverjék egymást. A válólevéllel ezt akarta elkerülni. A válólevél igazolta, hogy a feleség nem követett el paráznaságot, nem követett el semmit.

Mindebből tehát megérthetjük azt, amit alapigénkben Krisztus mond. Bár a farizeusok a válólevél megengedéséből azt feltételezték, hogy a válás nem bűn Isten szemében, Krisztus rámutat arra, hogy igenis az, mert paráznává teszi az

embert. Mert ezt hangsúlyozza Krisztus: aki paráznaságon kívül bármilyen mondvacsínált okból elválik, az paráznává válik, és a házastársa is, akitől elválik.

Korunk állami törvényei, valamint társadalmunk erkölcsisége nemcsak a válást, hanem a házasságon kívüli együttélést is megengedi. Ezért hadd mondjam így, Testvérek, hogy nekünk, hívőknek fontos Krisztus tanítására figyel-nünk: attól még, hogy az állami törvények valakit nem ítélnék el válásért vagy más egyébért, nekünk Isten törvényei mérlegére kell azt tennünk, az alapján megítelnünk a dolgot, és paráznának mondanunk azt, aki házasságtörésen kívül valami más okból válik el. Nem az ítékezés a cél, hanem hogy jól lássuk a bűn mélységét, és Krisztus tanításától ne szakadjunk el. Ha Ő paráznának mondja azt, aki paráznaság okán kívül válik el, akkor az úgy is van, ha egyet értünk ve-le, ha nem. A kérdés az, hogy mi Isten mércéit követjük-e. Pozitíve pedig arra bátorít minket Krisztus ebben az ígében, hogy tegyük meg azt, amiről az álla-mi törvények nem, de Isten parancsolatai viszont beszélnek: egyrészt küzdjünk a válás ellen. Ma olyan könnyű már elválni, Testvérek. Hadd fogalmazzak így, alig van néhány akadály, amit az elválni akaró házastársak elé gördítenek, mi ne adjuk ezt ilyen könnyen, küzdjünk a házasságokért. Másrészt köteleződjünk el élethosszig tartó kapcsolatra Isten ígéje szerint. Ne mondjunk le a házasságról, házastársunkról, hanem szeressük annyira, hogy küzdjünk érte. Ez legyen szá-munkra az elsődleges cél, amit pozitíve a ne paráznáلكodj parancsolat elének ad.

Krisztus a folytatásban egyetlen kivételről beszél: ez pedig az, amikor vala-melyik fél paráznáلكodik. Most ezt nézzük meg. Isten azt mondta, hogy ez olyan súlyos bűn, amellyel az egyik fél mintegy elvágja magát a társától. Krisztus egy-beszerkesztő munkája révén létrejön az egység, de az ember ezt szétvágja a bű-nével. Szép magyar nyelvünk úgy is kifejezi ennek a bűnnek a súlyát, hogy ezzel a tettel az ember házasságot tör. A két fél közötti egységet a másik megcsalá-sával összetöri. Ebben az esetben Isten nem tekinti bűnnek a válást, de kötele-zővé sem teszi azt – hadd hangsúlyozzam, mert sokan azt mondják, hogy te megcsaltál, akkor mindenképpen elválok tőled, de nem teszi kötelezővé Isten a válást megcsalás esetében sem –, hiszen Hóseás próféta életében is megmu-tatta, hogy meg lehet bocsátani a parázna félnek, az pedig bűnbánatot tartva megtérhet bűneiből.

Az 1Korinthus 7-ben Pál apostol látszólag egy másik okot is ad a válásra: ez pedig az, amikor a hitetlen házastárs nem képes elviselni a másik hitét, és ott akarja hagyni férjét, feleségét. Van ilyen. Hitetlenül házasodtak össze mind-ketten, és Isten kegyelméből az egyikük újjászületett, megtérhetett, és ezt a má-sik nem képes elviselni. Azt mondja, hogy te úgy megváltoztál, és olyan vallá-soskodó és templomba járó lettél, hogy te már nem az vagy, akit én feleségül kértem, vagy akihez hozzámentem. Ilyen sajnós létezik, hogy maga a hitetlen fél akar elválni. Erre nézve azt mondja az apostol: *„Ha pedig a hitetlen elválík, ám váljék el; nem vettetett szolgaság alá a keresztyén férfiú vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre hívott minket az Isten.”* (1Korinthus 7,15). Ez-zel ellent mondana Pál apostol annak, amit Krisztus mond, annak, hogy csak paráznaság esetén válhat el az ember? Mert ez nem paráznaság, ugye? Valaki

25. AHOGYAN ISTEN MAGYARÁZZA: NE PARÁZNÁLKODJ! 2.

elkezd hinni Istenben, ez nem paráznaság. Nem, nem mond ellent Pál, mert ő itt nem okot akar adni a válásra, hanem arról beszél, hogy Isten előrébb való, mint a házastársunk. Mert értsük meg jól az ilyen helyzetet. Mert abban az esetben, ha a házastársunk gyűlöl minket Istenért, szinte el akarna kergetni minket érte otthonról, és csak azon az áron tudnánk megbékülni vele, hogy Istent megtagadjuk, ebben az esetben mondja Pál: Istennel való kapcsolatunkat fontosabbnak kell tartanunk, mint a házastársunkat. Ő itt sorrendiségről beszél, nem okról. Ez azonban nem jogosít fel senkit sem arra, hogy gyűlölje a házastársát hívóként, vagy mindenáron el akarjon tőle válni. Pál külön hangsúlyozza azt, hogy a hívő fél igyekezzen együtt maradni hitetlen társával, hátha meg tudja őt nyerni az Úrnak. Ha nem a beszédével, akkor a szeretetével. Mert az, aki az Úrnak engedelmeskedik, az szeretni fogja még a hitetlen házastársát is. De ha a másik nem akarja ezt, akkor a hívő „*nem vettett szolgálata alá*”, engedhet a másik válási szándékának, de hangsúlyoznám, nem a hívő akar elválni, az nincs megengedve itt sem, hanem a hitetlen fél keresi az elválást.

Végül, de nem utolsó sorban beszélünk kell alapigénk utolsó kijelentéséről is, ami így hangzik: „*és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az házasságtörést követ el.*” Ezt sokan helytelenül úgy értelmezik, hogy a válás után mind a két félnek egyedül kell maradnia, azaz a nőtlenség, a cölibátus lenne számukra elrendelve Istentől. Ez azonban durva leegyszerűsítése annak, amit itt Krisztus mond. A válás ugyanis nem tesz senkit sem alkalmassá arra, hogy egyedül éljen Istennek tetsző életet tisztaságban, attól, hogy valaki elválik, erre nem válik képessé. Ha alaposan megvizsgáljuk a Máté 19 és az 1Korinthus 7 tanítását, abból látni fogjuk, hogy kevesebben vannak azok, akiknek Isten megadja ezt a külön kegyelmi ajándékot, és alkalmassá teszi őket arra, hogy egyedül tudják leélni életüket, házastárs nélkül, tisztaságban. Keveseknek adatik meg, de megadathatik. Attól, hogy valaki elválik viszont, nem kapja meg azonnal ezt. A felolvasott részben, ha jól megfigyeljük, Krisztus szó szerint nem is ezt parancsolja meg, hogy maradj egyedül, hanem mit tilt meg? Azt mondja, hogy ha valaki elbocsátott asszonyt vesz el, az házasságtörést követ el. Milyen helyzetről beszél itt Krisztus? Próbáljuk megérteni az Ő gondolatmenetét. Arról beszél, amikor még a feleség lelki módon a férjéhez van kötve Isten szemében. Elválnak emberi törvények szerint, de olyan mondvacsinált okokból, amelyeket Isten nem tekint valóóknak, tehát ők Isten szemében továbbra is házasok. Akkor történik ez meg, amikor a válás pl. azért történik, mert a férjnek vagy feleségnek egyszerűen nem tetszik valami a házastársában. Sokat veszekednek, vagy rossz a másik főztje, vagy lusta a férj, és nem csinál semmit, vagy a körülmények megváltoztak, és ezért önekik már kényelmetlenebb, fárasztóbb a házasság, több türelem, több szeretet kellene, és ezt nem akarják, és ezért keresik az elválást. Isten szemében azonban, ahogyan korábban is mondta Krisztus, ezek nem okok a válásra. Krisztus golgotai keresztje, szabadítása megoldást tud adni ezekre a kérdésekre úgy, hogy meg tud változtatni elsősorban minket – és nem házastársunkat –, hogy kevésbé legyünk torzsalkodók, vitatkozók, makacsok vagy szeretetlenek. Természetesen ezt úgy értem, hogy elsősorban ne a házas-

társunk változását várjuk meg, ezt követeljük tőle, mert ez mindig könnyebb, nem? Te változz meg, mert nekem nem kell. Ebben némi önigazultság van. Hanem a magunkén munkálkodjunk, és azért könyörögjünk, hogy Uram, változtass meg engem, hogy a sok veszekedés vagy bármi más egyébben engem tegyél még jobban a Te gyermekedé. Lehet természetesen a másikért is imádkozni, hogy térjen meg, ismerje meg Krisztust, vagy lássa be, ha ő vétkezett. De az első kérdésünk és kérésünk inkább mindig az legyen, hogy én mit tehetnék Isten akarata szerint a másikért, nem pedig az, hogy ő mit tehet érterem. Krisztus tehát az olyan helyzetekre vonatkoztatja az idézett szakaszt, amikor egy házasság még helyrehozható lenne, mert nem történt Isten szerint olyan dolog, ami indokolttá tenné a válást. Mert mikor szakítja el magát egyik fél a másiktól Isten szemszögéből is nézve? A paráznaságkor. Erről Isten is azt mondja, hogy akkor az ember elvágja magát. Ha valaki azért válik el, mert házastársa megcsalta, és nem tud megbocsátani neki, nem tud a továbbiakban bízni benne, akkor Isten megengedi a válást. Hangsúlyoznám: nem elrendeli, megengedi itt is. Ekkor már a válás után nem tekinthető a másik fél úgy, hogy az a férjéhez, feleségéhez tartozna. Ellenben ha nem emiatt válik el valaki, akkor továbbra is tekintse házastársának a másikat, mivel Isten szemében is az. Az ilyen esetekben azonban elő szokott fordulni, hogy újránházasodik az elbocsátott fél. Isten ebben az esetben mondja, hogy házasságtörést követ el az, aki ilyet vesz el. Aki úgy megy másodszor, harmadszor férjhez, vagy vesz feleséget, hogy az előző házasságáról teljesen lemondott, pedig Isten azt mondta neki az Igében, hogy ne tedd. Nem bünteti meg törvényileg Isten az ilyen házasságot, amikor valaki elbocsátottat vesz el, de rávilágít arra, hogy az elbocsátott fél hamar lemondott a korábbi társáról, és paráznaságba vitte a társát és magát is. Tehát ez az ige azt jelenti, hogy azok maradjanak egyedül, akik nem házasságtörés miatt váltak el, hátha később megbékülnek azzal a társukkal, akikkel Isten szemében továbbra is egyek. Ezt mondja Pál apostol is: *„Azoknak pedig, akik házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjétől el ne válják. Hogyha pedig elválik is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg férjével; és a férj se bocsássa el a feleségét”* (1Korinthus 7,10-11). Tehát nem történt paráznaság, csak egyszerűen nem tudták megoldani a házasságban lévő feszültségeket és bűnöket, ezért keresték az elválást, és erre az esetre mondja az Ige: maradj egyedül, hátha megbékültök.

Látjuk tehát, hogy mit mond nekünk Krisztus a válással kapcsolatban, mit mond Isten akarata, és mik az állami rendelkezések, amelyeket Ő adott. Mind Ezeket sokan túlságosan szigorúnak tartják, vagy azt mondják róla: lehetetlen így élni. Így elköteleződni emberileg lehetetlen. Ezek a törvények azonban – itt szeretném hangsúlyozni – számomra Krisztus halálának életünkre, természetünkre és személyiségünkre gyakorolt hatását teszik még csodásabbá. Mert az Úr igenis meg tudja adni azt, hogy egy halottnak hitt házasságból újból élet fakadjon. Egy tönkrement házasságot az Úr helyre tud állítani. Vallom, hogy ezt Krisztus golgotai keresztjéért meg tudja tenni. Meg tudja adni, hogy a bűn romboló hatása ellen a házastársak együtt kezdjenek el naponként küzdeni, Krisz-

25. AHOGYAN ISTEN MAGYARÁZZA: NE PARÁZNÁLKODJ! 2.

tushoz fordulva segítségért, szeretetért, útmutatásért és türelemért. Isten képes eredeti akaratát a házassággal kapcsolatban – azt, hogy mindvégig együtt maradjanak – sokak életében valóra váltani, akármit is akar elhíttelni velünk korunk társadalma vagy a jelenlegi állami törvények. Igenis van lehetőség a házasság megmentésére. Nem mi mentjük meg, de Krisztus képes erre, ha Hozzá fordulunk. Adja az Úr, hogy valóban higgyünk Krisztus szavának a válással kapcsolatban is, kövessük az Ő parancsait, és küzdjünk a házasságról alkotott téves elképzelések ellen, ahogyan Ő is ezt tette, amikor a farizeusok nézeteinek ellene mondott. A farizeusok hirdettek egy hamis elképzelést, bátorították az embereket, hogy válj el, csak tartsd be a formaságokat, adj elválólevelet, és akkor rendben vagy. Krisztus azt mondja: nem így volt kezdetben, Isten nem akarta a válást. Ma sem akarja. Megtűri, de nem ez az Ő akarata. Nem mindegy, hogy hívőként képviselem-e ezt a rokonságban, tágabb családban, segíték-e ott, ahol esetleg gond van, vagy pedig korunkkal együtt sodródunk, és azt mondjuk: úgyis olyan sok ma már a válás, ma már ez megszokott dolog, nem kell vele törődni; vagy pedig Krisztushoz igazodunk, és küzdünk azért a csodálatos ajándékért, amit Isten egy házasságban nekünk tud adni. Kérjük el Krisztustól naponként azt a szeretetet, amellyel Ő szereti menyasszonyát, az egyházat, azt a hűséget, amivel bűnei ellenére is Ő ragaszkodik hozzánk, és azt a türelmét és figyelmességét, amivel gondoskodik naponként rólunk. Ezt Ő meg tudja adni egy házasságban is.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, elég, hogyha a Szentírásban a Te néped történelmére gondolunk, és arra, hogy hány alkalommal hagytak el és paráználtak más bálványokkal, lettek hűtlenek Hozzád, és Te mégis mindvégig hű maradtál, szeretted őket, könyörültél rajtuk. De az is elég, hogyha a saját életünkre nézünk és a mi bűneinkre, mi is hányszor bántunk meg Téged nap mint nap, és mégis tapasztalhatjuk a Te szeretetedet, irgalmadat, bűnbocsátó kegyelmed valóságát az életünkben.

Köszönjük Neked, hogy a házassággal kapcsolatban is azt jelentetted ki, hogy nagyobb a Te kegyelmed és erősebb, mintsem a bűn. Te képes vagy felépíteni azt, amit a bűn lerombolt, képes vagy megerősíteni élethossziglan egy házasságot is. Nem az a cél pusztán, hogy elmondhassuk, hogy mennyi ideig maradtunk együtt, hanem az, hogy a Te dicsőségedet hirdesse ez a kapcsolat is. Kérünk, ebben segíts minden házasságot gyülekezetünkben, egyházunkban is, hogy valóban az, ahogyan a felek egymást szeretik, türelemmel elhordozzák egymást, megbocsátani tudnak egymásnak, ahogyan figyelnek egymásra, az tükrözze a Te szeretetedet, hisz csak Tőled kaphatjuk ezeket meg.

Kérünk, hogy könyörülj magyar népünkön is, add, hogy az elmúlt évszázad romboló hatása a házasságra nézve is hadd kisebbedjen, a válást ne tekintsük természetesnek vagy megengedettnek, hanem küzdjünk ellene. De könyörgünk a nyugati ideológiai támadások ellen is, kérünk, hogy Te óvj meg bennünket Igéd igazságával, mely kőszálként megáll minden támadással szemben.

25. AHOGYAN ISTEN MAGYARÁZZA: NE PARÁZNÁLKODJ! 2.

Kérünk, hogy egyen-egyenként is könyörülj rajtunk, add, hogy a bűneinket Tebenned tudjuk egymással rendezni, és hogy tágabb rokonságunkat nézve is, ott, ahol baj van a házasságban, ott, ahol nagy a romboló erő és a kísértés, Te gyújts világosságot, adj Hozzád térést, újjászületést, kegyelmedet és megújulást. Köszönjük, Urunk, hogy Te ezt már sokak életében megtetted, itt a gyülekezetben is sokak életében láthattuk, köszönjük, hogy ilyen példákkal is erősítesz bennünket.

Kérünk Téged, hogy minden más egyébben is segíts akarathoz igazodnunk, és Tőled várni a szabadítást, és megtenni és törekedni mindarra, amit megparancsolsz nekünk.

Kérünk, hogy legyél magyar népünkkel, adj Hozzád térést, ébredést közöttünk, óvj bennünket a vírus pusztításától, adj abból szabadulást, hisz ez is a Te hatalmadban áll. Köszönjük a gyógyulásokat, amiket eddig is adtál. Kérünk beteg testvéreinkért, akik kórházi ágyakban vagy otthon fekszenek, Te add kegyelmedet nekik, erőt a Benned való bizalomhoz, a hithez és a rájuk nehezedő lelki és testi fájdalmak elhordozásához.

Könyörgünk gyászolóinkért, Te legyél az ő igazi vigasztalójuk, és Te add a feltámadás örömteli reménységét nekik.

Könyörgünk ifjúságunkért, a gyermekekért és fiatalabbakért, add, Urunk, hogy a párváltás során is a Te szempontjaid és akarathoz hadd érvényesüljenek. Hadd tapasztalják meg azt a csodát, hogy ha Rád bízzák ezt a kérdést is, Te kegyelmesen megajándékozod őket társsal.

És könyörgünk, hogy gyülekezetünk is mindenben akarathoz szerint tudjon élni, köszönjük, hogy egy nyájként terelgessz bennünket pásztorunkként, kérünk, tedd ezt továbbra is.

Könyörgünk, add, hogy hadd várjuk a Veled való szemtől szembe találkozást, akár úgy, hogy az ég felhőin át jössz el, ahogy ígérted, vagy amikor magad mellé veszel minket. Segítség, hogy készen álljunk erre. Köszönjük, hogy lelkileg már most is Veled élhetünk, hadd legyen boldog reménységünk a még teljesebb találkozás és látás.

Hordozz, kérünk továbbra is a Te tenyereden bennünket, őrizz meg minket a hitben, bukásaink során juttass bűnbánatra, és emelj fel bennünket. Köszönjük, hogy megígérted, hogy velünk maradsz minden napon, hadd legyen ez az egyetlen és igazi reménységünk.

Maradj kegyelmeddel velünk, Megváltónk!

Ámen.

119,1-4 ének

1. Az oly emberek nyilván boldogok,
Kik igazsággal járnak életökben,
Isten törvényére vagyon gondjok,
És aszerint élnek minden időben,
Szent bizonyságít akik megőrzik,
És az Istent szívök szerint keresik.

2. Boldogok azok is, mondom nyilván,
Akik hamisságot nem cselekesznek,
De mindenkor az Úr útáiban
Járnak és szent ártatlanságban élnek.
Meghagytad, hogy a te parancsodat,
Jól megőrizzük minden mondásodat.

3. Vajha én oly boldoggá lehetnék,
Hogy járhatnék a te szent útáidban
És engedhetnék szent törvényednek!
Ha parancsodat nézhetném valóban,
És azt szívemben bizonynyal hinném,
Hogy soha semmi szégyenbe nem esném!

4. Hálát adok néked teljes szívből,
Hogy megtanítasz te ítéletidre,
Melyek tiszták minden hiba nélkül!
Megtartom és gondom lesz törvényidre,
De kérlek téged, ó, én Istenem,
Hogy soha örökké ne hagyj el engem!